

Oznámení o přijetí nemocných.

§ 31.

Každé přijetí budiž v přijímacím protokole ihned zaznamenáno, ředitel ústavu oznámí do 24 hodin přijetí nemocného soudnímu dvoru I. instance, v jehož obvodu ústav leží, žádaje zároveň o stvrzení, že oznámení přijato bylo. Toto oznámení odpadá jen tehdy, je-li nade vši pochybnost jisto, že nemocný stojí pod mocí otcovskou. Dosáhne-li takový nemocný za pobytu svého v ústavu 24. roku věku svého, budiž to svrchu označenému soudu s bližším údajem o jeho osobních poměrech oznámeno. Totéž se má státi, nastanou-li okolnosti, jež změnu v osobě zákonnitého zástupce za následek mají, nemusily-li okolnosti ty ve známost přijíti tak jako tak úřadu poručenskému neb opatrovnickému (§ 9. resp. 22. minist. nařízení ze dne 14. května 1874, ř. z. čís. 71).

Nemocní do ústavu dobrovolně vstoupivší, se neoznamují soudnímu úřadu, avšak povinnost oznamovací nastane ihned, jakmile dobrovolný pobyt v ústavu se změni v nucený, t. j. když nemocný pro známky své choroby proti své vůli v ústavu z donucení podržen bude. V tomto případě má se i politickému úřadu, v jehož obvodu ústav leží, učiniti neprodleně oznámení o nastalé detenci, aby zařídil úřední lékařskou prohlídku nemocného.

Ošetřování ústavní a ošetřovací útraty.

§ 32.

Nemocní ošetřují se dle zásad vědy a humanity.

Vůdčí zásady pro lékařské ošetřování chorých v ústavu stanoví ředitel. O každém v ústavu umístněném nemocném jest vésti co nejpřesněji chorobopis, z něhož na základě přiměřených zápisů patrný býti mají všechny v ústavu pozorované podstatné změny, rovněž všechny důležité události a všeho druhu pozorování, nemocného se týkající.

Každému ošetřovanci má býti v mezích domácího řádu poskytnuto tolik osobní svobody, kolik připouští jeho stav a ohled na jeho vlastní i veřejnou bezpečnost a pořádek. Jakýchkoliv omezení smí použito býti pouze v nejkrajnějším případě, se všemožnou šetrností a vždy pouze na výslovné nařízení přednosty oddělení neb jeho zástupce. Každé takové opatření budiž od lékaře, jenž je nařídil, oznámeno řediteli.

Nemocný musí vždy dle stavu své choroby v tu kterou dobu, a to pokud možno bez prostředků násilných tak hlídán býti, aby nemohl ani sobě ani svému